

## II

(Nelegislativní akty)

## NAŘÍZENÍ

## NAŘÍZENÍ KOMISE V PŘENESENÉ PRÁVOMOCI (EU) 2023/1640

ze dne 5. června 2023

**o metodice pro určení podílu biopaliva a bioplynu pro dopravu vyrobených z biomasy zpracovávané ve společném procesu s fosilními palivy**

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/2001 ze dne 11. prosince 2018 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů <sup>(1)</sup>, a zejména na čl. 28 odst. 5 uvedené směrnice,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Společné zpracování se obvykle vztahuje k jednotce ropné rafinérie, která zpracovává vstupní surovinu z biomasy spolu s fosilními surovinami a přeměňuje je na konečná paliva. Tuto metodiku však lze použít i u jiných zařízení zpracovávajících biokapaliny a fosilní ropu nebo zařízení, která společně zpracovávají odpady biologického a nebiologického původu. Vstupní surovinou z biomasy může být například materiál na bázi lipidů, jako je rostlinný olej, surový tálový olej nebo pyrolýzní olej, a fosilní surovina obvykle pochází ze surové ropy. Konečnými palivy vyráběnými z takové směsi vstupních surovin jsou obvykle motorová nafta, tryskové palivo, topný olej, lodní palivo, motorový benzin, složky motorového benzínu a někdy i propan, což je složka zkapalněného ropného plynu, přičemž mohou být přítomny i drobné frakce jiných produktů. Podstatné je, že tato společně zpracovaná paliva obsahují podíl biopaliv a bioplynu. Případ výrobní jednotky, která používá biometan jako vstupní surovinu odebíranou z propojené infrastruktury certifikovanou a sledovanou prostřednictvím systému hmotnostní bilance propojené plynárenské infrastruktury, se nepovažuje za typ společného zpracování ve smyslu tohoto nařízení v přenesené pravomoci.
- (2) Pro účely tohoto nařízení v přenesené pravomoci se bioplynem rozumí plyn pocházející ze vstupních surovin na bázi biomasy, který se vyrábí společným zpracováním této suroviny z biomasy spolu s fosilními surovinami za účelem jejich přeměny na konečná kapalná a plynná paliva.
- (3) Aby mohl být podíl paliv z obnovitelných zdrojů vyráběných ve společném procesu z biomasy a fosilních vstupních surovin započítán do cílů stanovených směrnicí (EU) 2018/2001 a účinně přispět ke snížení emisí skleníkových plynů v Unii, vyžaduje čl. 28 odst. 5 uvedené směrnice, aby Komise přijala akt v přenesené pravomoci, který specifikuje metodiku pro určení podílu biopaliva a bioplynu pro dopravu vzniklých zpracováním biomasy ve společném procesu s fosilními palivy.

<sup>(1)</sup> Úř. věst. L 328, 21.12.2018, s. 82.

- (4) Aby bylo dosaženo rovnováhy mezi náklady na ověřování a přesností zkoušek, umožňuje akt v přenesené pravomoci hospodářským subjektům buď používat společnou harmonizovanou zkušební metodu založenou na radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkouškách, nebo používat vlastní zkušební metody, které mohou být specifické pro danou společnost nebo pro daný proces. Aby však bylo zajištěno, že na trhu bude používána společná ověřovací metoda, měly by hospodářské subjekty, které jako hlavní zkušební metodu používají jinou metodu než radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky, za účelem ověření správnosti používané hlavní zkušební metody pravidelně provádět radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky výstupů. Aby se mimoto hospodářským subjektům umožnilo zvyknout si na používání radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek v kombinaci s jinou zkušební metodou jako hlavní metodou, je v prvním roce uplatňování této metodiky povolena určitá flexibilita ohledně přijatelné procentní výše odchylky mezi výsledky jak hlavních, tak druhých ověřovacích zkoušek,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

#### KAPITOLA I.

### METODY PRO URČENÍ PODÍLU BIOPALIVA A BIOPLYNU PRO DOPRAVU VYROBENÝCH Z BIOMASY ZPRACOVÁVANÉ VE SPOLEČNÉM PROCESU S FOSILNÍMI PALIVY

#### Článek 1

#### Celkový přístup a uplatňování způsobilých metod

1. Hospodářské subjekty, které zpracovávají biomasu ve společném procesu, mohou vyvinout a používat zkušební metodu specifickou pro danou společnost nebo pro daný proces k určení podílu biogenního obsahu na bázi uhlíku, která je přizpůsobena jejich konkrétní koncepci továrny a skladbě vstupních surovin. Tato hlavní zkušební metoda musí být založena buď na hmotnostní nebo energetické bilanci, metodách stanovení výtěžnosti, nebo radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkouškách (tj. na detekci radioaktivního izotopu uhlíku pomocí hmotnostní spektrometrie s urychlovačem (AMS) nebo kapalinové scintilační spektrometrie (LSC)) výstupů.
2. Hospodářské subjekty považují za hranice systému nezávisle na použité zkušební metodě celou rafinerii, zařízení zpracovávající biokapaliny a fosilní ropu nebo zařízení, které společně zpracovává vstupující odpad. Má se za to, že mísení společně zpracovávaných paliv s jinými palivy se uskutečňuje mimo hranice systému. Radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky se provádějí předtím, než jsou paliva vyrobená ve společném procesu dále mísená s jinými fosilními palivy nebo biopalivy, která nebyla součástí samotného společného procesu.
3. Při vykazování výsledků společného zpracování hospodářské subjekty poskytnou podrobnosti o správnosti a přesnosti použité zkušební metody. Hospodářské subjekty doloží a vykáží veškeré nepřesnosti ve svých měřeních průtoků nebo výhřevnosti jako součástí své hlavní zkušební metody. Hospodářské subjekty použijí stejnou zkušební metodu na různé zpracovatelské jednotky téže rafinerie, zařízení zpracovávající biokapaliny a fosilní ropu nebo na zařízení, které společně zpracovává vstupující odpad. Pokud tyto jednotky nejsou propojeny a nedochází mezi nimi k žádným tokům, mohou hospodářské subjekty použít různé zkušební metody. V případě zařízení, která společně zpracovávají vstupy na bázi odpadu, lze tuto metodiku a ověření pomocí radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek použít pouze tehdy, pokud lze získat spolehlivý a reprezentativní soubor vzorků na úrovni vstupů, které umožňují stanovit biogenní obsah v celkových vstupech.
4. Hospodářské subjekty zajistí, aby mez detekce zvolené zkušební metody umožňovala účinně měřit očekávaný podíl biopaliv nebo bioplynu v procesu.
5. Pokud hospodářské subjekty vykazují výsledky společného zpracování za použití jiné hlavní zkušební metody, než je metoda založená na radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkouškách, musí radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky výstupů pravidelně používat pro ověřování správné činnosti svého systému a výsledků hlavní použité zkušební metody. Ověřování pomocí radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek je vyžadováno pro všechny výstupy, u kterých je deklarován biogenní obsah na bázi uhlíku.

6. Hospodářské subjekty podrobně zdokumentují množství a typy biomasy vstupující do společného procesu, kde se biomasa zpracovává s fosilními palivy, jakož i množství biopaliva a bioplynu, která jsou z této biomasy vyrobená. Kromě toho hospodářské subjekty podloží tyto informace důkazy, včetně výsledků hlavní kontrolní zkušební metody stanovené v odstavci 1 a výsledků ověřovací metody stanovené v odstavci 5, nebo v článku 5 v případě stanovení podílu vodíku biologického původu.

#### Článek 2

##### Metoda hmotnostní bilance

1. Je-li použita metoda hmotnostní bilance, hospodářský subjekt provede úplnou analýzu hmotnostní bilance celkové hmotnosti vstupů a výstupů. Metoda hmotnostní bilance zajišťuje, aby byl biogenní obsah všech výstupů úměrný biogennímu obsahu vstupů a aby byl každému výstupu přiřazen podíl biogenního materiálu identifikovaný výsledky radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek. Pro každý výstup se použijí různé konverzní faktory, které co nejpřesněji odpovídají biogennímu obsahu naměřenému prostřednictvím výsledků radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek. Výstup musí brát v úvahu hmotnost ztracenou v odpadních plynech, v kapalných průmyslových odpadních vodách a v tuhých zbytcích. Metoda hmotnostní bilance zahrnuje dodatečnou analytickou charakterizaci vstupních surovin a produktů, jako je konečná a hrubá analýza hmotnostních toků systému.

2. Je-li metoda hmotnostní bilance použita jako hlavní metoda, zohlední hospodářské subjekty při výpočtu vlhkost a jiné nečistoty nepalivové povahy ve svých vstupních surovinách, jakož i ve výstupech svého výrobního procesu.

#### Článek 3

##### Metoda energetické bilance

Je-li použita metoda energetické bilance, stanoví se energetický podíl biogenního obsahu ve všech výstupech z fáze společného zpracování v ropné rafinérii jako rovnající se energetickému podílu biogenního obsahu na vstupu do rafinérie. Metoda energetické bilance zaznamenává energetický obsah v biomase a fosilních vstupních surovinách a energii z procesů vstupujících do zařízení na společné zpracování. Energetický obsah biomasy i fosilních vstupních surovin se vypočítá pomocí hmotnosti vstupní suroviny a její výhřevnosti (LHV, měřeno v MJ na kg). Biofrakce, vypočítaná jako podíl bioenergetického vstupu a celkového energetického vstupu, se použije na všechny výstupy paliva, které jsou výsledkem společného zpracování, aby se určil biogenní obsah v konečných vyrobených palivech. Pro každý výstup se použijí různé konverzní faktory, které co nejlépe odpovídají biogennímu obsahu naměřenému prostřednictvím výsledků radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek.

#### Článek 4

##### Metody stanovení výtěžnosti

1. Je-li použita metoda stanovení výtěžnosti, mohou hospodářské subjekty použít jednu ze dvou níže popsáných metod, aby získaly faktor výtěžnosti, který se použije na společný proces výroby paliva:

- a) Metoda stanovení výtěžnosti A. Výtěžnost různých produktů se nejprve pozoruje a zaznamenává, když zpracovatelské jednotky pracují pouze s čistými fosilními vstupními surovinami, nebo u specifických použití (např. omezené koncentrace) v pilotních jednotkách reprezentativních pro komerční měřítko. Poté se ke vstupnímu toku přidá podíl vstupních surovin z biomasy a pozoruje se a zaznamenává přírůstek výtěžnosti. Biogenní obsah se pak přiřadí každému výrobku v poměru ke zvýšení jeho produkce. Každý faktor výtěžnosti je platný pouze pro referenční vstupy a podmínky procesu, pro které byl stanoven. Hospodářské subjekty mohou definovat různé faktory výtěžnosti, které se vztahují k různým procesům a provozním podmínkám. Členské státy mohou v souladu s pravidly stanovenými v tomto nařízení stanovit faktory výtěžnosti, které hospodářské subjekty musí používat na jejich území. Jsou-li používány různé faktory výtěžnosti, provede se pokaždé, když se použije nový faktor výtěžnosti, radiouhlíková ( $^{14}\text{C}$ ) zkouška a musí být zkontrolována a v případě potřeby aktualizována korelace mezi referenčními vstupy a podmínkami procesu.

b) Metoda stanovení výtěžnosti B. Tato metoda stanoví vztah mezi biovstupem a biovýstupem jednotky pro společné zpracování. Konverzní faktor se určí na základě zpracování několika šarží vstupních surovin při známých podmínkách společného zpracování, včetně úplné charakterizace vstupů a výstupů systému. Po stanovení této korelace faktorů výtěžnosti ji lze použít na biogenní vstupní surovinu stejného typu a jakosti, která se používá ve stejné jednotce pro společné zpracování, jež pracuje za stejných provozních podmínek.

2. Hospodářské subjekty mohou jako hlavní metodu použít metody výtěžnosti pouze tehdy, je-li systém udržován v jimi stanovených referenčních provozních podmínkách, včetně jakosti vstupních surovin. Pokud hospodářské subjekty používají metodu výtěžnosti, použijí jako kontrolní metodu k ověření svého faktoru výtěžnosti radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky alespoň pokaždé, když změní referenční provozní podmínky, a v souladu s článkem 6.

3. Hospodářský subjekt prokáže nepřetržitý provoz zařízení za známých podmínek společného zpracování tím, že provede radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky pro každý specifický biovstup použitý k výpočtu jeho specifického konverzního faktoru.

#### Článek 5

##### Zjištění podílu vodíku biologického původu

1. Pokud výrobní systém v rámci společného procesu zpracovává vodík biologického původu z obnovitelných zdrojů, hospodářské subjekty zdokumentují a poskytnou důkazy o původu vodíku, jakož i doklad o tom, že vodík vstupující do hydrorafinační jednotky nebo jiné jednotky na společné zpracování:

- a) nebyl započítán jako obnovitelná energie jinde, aby se zabránilo dvojímu započtení, a
- b) byl zpracován do konečného paliva a nesloužil pouze k odstranění nečistot.

2. Hospodářské subjekty mohou použít společnou elementární analýzu rafinérie, jako je zkouška CHN (uhlík, vodík, dusík), aby bylo možné kvantifikovat obsah vodíku v materiálu před a po hydrorafinaci jako způsob, jak dokumentovat, zda došlo ke zvýšení obsahu vodíku v palivu. Hospodářské subjekty mohou každé takové zvýšení započítat jako dodatečné biopalivo nebo bioplyn ve výstupu. Biologický původ vodíku používaného při hydrorafinaci nebo společném zpracování musí být certifikován dodavatelem nebo samotnými hospodářskými subjekty, pokud jej před použitím sami vyrábějí.

#### KAPITOLA II.

##### OVĚŘENÍ SPRÁVNOSTI TVRZENÍ HOSPODÁŘSKÝCH SUBJEKTŮ O PODÍLU BIOPALIVA A BIOPLYNU PRO DOPRAVU VZNIKLYCH ZPRACOVÁNÍM BIOMASY VE SPOLEČNÉM PROCESU S FOSILNÍMI PALIVY

#### Článek 6

##### Specifické požadavky na radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky

1. Při provádění radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek hospodářské subjekty použijí metodu hmotnostní spektrometrie s urychlovačem (AMS). Alternativně však mohou použít metodu kapalinové scintilační spektrometrie (LSC), pokud se očekává, že podíl biologického materiálu bude činit alespoň 1 % objemové, a pokud je vzorek pro tuto zkušební metodu vhodný, zejména pokud jde o částice přítomné v kapalině.

2. Hospodářské subjekty zajistí, aby byl při provádění radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky zvolen typ této zkoušky, který je schopen spolehlivě detekovat a kvantifikovat biologický podíl. O správnosti a přesnosti výsledků poskytnou podrobné informace.

3. Radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky rovněž kvantifikují veškeré ztráty uhlíku biogenního původu v důsledku procesu odstraňování kyslíku z biogenních vstupních surovin porovnáním biogenního a fosilního uhlíku ve vstupech a výstupních produktech.

4. Pokud radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky v případě, že jsou použity jako druhá ověřovací zkušební metoda biogenního obsahu ve výstupu, vykazují odchylku větší než 1 % v absolutním vyjádření ve srovnání s výsledky hlavní metody použité hospodářským subjektem, považují se za platné hodnoty radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek. V prvním roce uplatňování této metodiky mohou hospodářské subjekty uplatnit zvýšenou odchylku ve výši 3 % místo 1 % v absolutním vyjádření, dokud nevydadí svůj systém zkušebních metod. Kromě toho hospodářský subjekt přezkoumá své hlavní zkušební metody, aby opravil veškeré systémové chyby vedoucí k takové odchylce, a v případě potřeby zkušební metodu (odpovídajícím způsobem) kalibruje.

5. Četnost provádění hlavní zkušební metody a radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek v případě, že jsou použity jako druhá ověřovací zkušební metoda, se určí s přihlédnutím ke složitosti a variabilitě klíčových parametrů společného zpracování tak, aby bylo zajištěno, že deklarace biogenního obsahu vždy odráží jeho skutečný podíl. Hospodářské subjekty provedou výpočet podílu biogenního obsahu alespoň pro každou šarži nebo dodávku. Není-li použita metoda, která umožňuje mapovat provozní podmínky týkající se obsahu uhlíku na výstupu pro každou šarži nebo dodávku, provedou se radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky pokaždé, když dojde ve srovnání s výchozími podmínkami ke změně o více než 5 % ve složení vstupní suroviny, pokud jde o podíl biogenního vstupu nebo podíl množství vstupního vodíku a katalyzátoru na celkové hmotnosti, v parametrech procesu vyjádřených jako absolutní teplota procesu [K] nebo absolutní tlak procesu [Pa] nebo ve složení produktu. Jako základ pro posouzení parametrů složení výrobku se poskytne elementární analýza uhlíku, kyslíku a dusíku spolu s analýzou obsahu vody a tuhých látek. Ve všech případech se radiouhlíkové ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušky provedou alespoň jednou za čtyři měsíce.

## Článek 7

### Vedení záznamů, kontrola procesů, audit a podávání zpráv o odchylkách

1. Pokud hospodářské subjekty tvrdí, že v palivu, které uvádějí na trh, je určitý podíl biopaliv nebo bioplynu, uchovávají vzorky po dobu nejméně dvou let, jakož i záznamy naměřených údajů a výpočtů. Hospodářské subjekty poskytnou certifikačním orgánům a jejich auditorům k těmto vzorkům, záznamům a jiným důkazům plný přístup. Hospodářské subjekty vypracují podrobný popis hlavní zkušební metody, kterou použily, včetně údajů o její správnosti a přesnosti, které byly rovněž ověřeny provedením radiouhlíkových ( $^{14}\text{C}$ ) zkoušek, spolu s postupem pro její použití.

2. Aby se předešlo rizikům odchylek a usnadnilo zpětné auditní ověření správnosti tvrzení rafinérií nebo jiných zařízení pro společné zpracování týkajících se biogenního podílu v jejich palivech, použijí hospodářské subjekty systém celkové hmotnostní bilance, který udává biogenní podíl vstupů a výstupů. Tento výpočet hmotnostní bilance provedou souběžně s hlavní zkušební metodou, aby ověřily a porovnalý výsledky obou metod posuzování biogenního podílu na konečných vyrobených palivech.

3. Pokud hospodářské subjekty uvnitř hranic rafinérie nebo jiného zařízení pro společné zpracování smísí výstup ze společného zpracování s jinými palivy, použijí systém hmotnostní bilance, který umožňuje, aby dodávky paliv vyrobených z biomasy, které jsou zpracovávány ve společném procesu s fosilními palivy, byly smíseny s jinými palivy, a zároveň poskytnou dostatečné informace o vlastnostech a objemech dodávek v souladu s článkem 30 směrnice (EU) 2018/2001.

4. Jakékoli odchylky zjištěné auditory certifikačních orgánů v podílu biopaliv nebo bioplynu v palivu, které hospodářské subjekty uvádějí na trh, se považují za závažný nesoulad a neprodleně se oznamují nepovinným režimům nebo jiným systémům certifikace, které ověřují soulad paliva pocházejícího z biomasy s kritérii udržitelnosti a úspor emisí skleníkových plynů stanovenými v čl. 29 odst. 2 až 7 a 10 směrnice (EU) 2018/2001.

5. Příslušné orgány členských států mohou rovněž ověřit tvrzení hospodářských subjektů o podílu biopaliv nebo bioplynu v palivech, která uvádějí na trh, za použití metod uvedených v článcích 6 a 7 tohoto nařízení. Jakékoli odchylky zjištěné v důsledku těchto kontrolních ověření musí být neprodleně oznámeny certifikačnímu orgánu a nepovinnému režimu nebo jinému certifikačnímu systému, které deklarované hodnoty certifikovaly.
6. V případě těchto oznámení ze strany certifikačních orgánů nebo příslušných orgánů členských států je dotčený certifikační systém povinen přijmout okamžitá opatření a případ vyšetřit. Jestliže jejich šetření potvrdí zjištění certifikačního orgánu nebo příslušného orgánu členského státu, považuje certifikační systém odchylky za závažný nesoulad a okamžitě pozastaví platnost certifikátu daného hospodářského subjektu.
7. Při opravě správnosti deklarovaných hodnot se jako základ pro jejich přepočtení použijí nižší hodnoty stanovené kontrolními ověřeními. Kromě toho je hospodářský subjekt ze strany certifikačních systémů vyzván, aby přezkoumal své zkušební metody s cílem opravit mimo jiné veškeré systémové chyby vedoucí k těmto odchylkám.
8. Účinnost opatření přijatých hospodářským subjektem musí být před zrušením pozastavení platnosti jeho certifikátu potvrzena dalším auditem certifikačního orgánu.

### KAPITOLA III.

## ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

### Článek 8

#### **Vstup v platnost**

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 5. června 2023.

Za Komisi  
předsedkyně  
Ursula VON DER LEYEN